

Եղիշե Չարենց

Կարմիր սոնետ

Որպես դաշույն՝ օրերի հնամենի պատյանից
Ելնում է, կարծր ու բոսոր, ու վառվում է ապագան.
Եվ չի մտնի նա հնի փոշոտ պատյանը նորից,
Ու չի թաղվի օրերում, որ վառվեցին ու չկան:

Ի՞նչ է ուզում էլ տաղտուկ հիմարությունը ձեր խեղճ
Եվ ձեր մեռնող աշխարհի տխրությունը հուսահատ.
Այն, որ օրերն ապրեցին և բանաստեղծը երգեց
Չի՛ խորտակվի տագնապից ու սարսափից ձեր վիատ:

Իմաստուն է օրերի վայրագ նահանջը հիմա.
Ինչպես փոշոտ պատյանի բիրտ հեռացումը սրից
Երբ ոտխի հանդիպած՝ պիտի կռվես ակամա:

Եվ ես, պոետ իմաստուն, ահա երգում եմ նորից.
Նահանջում եմ օրերն հետ, հեռանում եմ ու չկան
Ու թռչում է երգս՝ նետ՝ դեպի վառվող Ապագան...